

LANDSMØTE- DOKUMENTER

SUF's 6. LANDSMØTE

NR. 2: POLITISK BERETNING.

15

- 1 -

INNLEDNING.Hvorfor trenger SUF en politisk beretning?

"Og enda et særdrag som utmerker vårt parti framfor alle andre politiske partier, er den ekte selvkritikk som vi driver ... Ordtaket "Rinnende vann råtner ikke, og et dørhengsel blir ikke markspist", sier at hvor det er stadig bevegelse, der har en ikke mørkenhet som skyldes mikrober og snyltere. Det eneste middel som duger i kampen for å hindre tilsmussing av partikameratenes tanker og partiets organisme ved allslags politisk skitt og mikrober, er stadig å nykontrollere sitt eget arbeid "har du begått feil, så rett på dem - og har du ingen feil begått, så vøkt deg for å begå feil."

- Mao Tsetung -

I løpet av den siste perioden er SUF blitt til en marxist-leninistisk organisasjon i hvert fall i hovedsak. Men arbeidet med å konsolidere forbundet, have det opp på et høyere nivå og gjøre det til et bedre redskap for det arbeidende folkets kamp, slutter aldri. Når SUF er blitt en organisasjon tufta på den proletariske ideologiens grunn, så krever dette igjen at denne framgangen fører til at metodene for ideologisk fostring innafor forbundet blir omlagt, forbedret og hevet opp på et høyere nivå.

Hvordan skal vi sikre oss at SUFs politiske utvikling ikke stagnerer, men fortsetter? Bare ved å bruke kritikken og sjølkritikken, den dialektiske metoden slik formann Mao lærer oss det. Mao Tsetung peker på at det er nødvendig å gjøre praktiske erfaringer, sammenfatte dem til ideer og prøve dem på praksis igjen for å komme fram til riktige ideer. Vi må "sammenfatte fortidas feil for å unngå feil for framtida". Dette er det SUF nå trenger en politisk beretning til.

Gjennom SUFs 6-årige historie har det aldri før vært lagt fram noen virkelig politisk beretning, dvs. en kritisk gjennomgåelse av SUFs utvikling med sikte på å trekke ut de viktigste erfaringene for framtidig arbeid og rette på feil. Derfor må en politisk beretning dekke høle SUFs utvikling fram til idag.

Siden formålet ikke er å skrive noe historisk essay, kan hovedsaka ikke være navn, tall og detaljer i hendelsesforløpet. I steden må oppgaven være å avspeile motsigelsene og hovedtrekka i utviklinga. Det som er behandla tidligere, andre steder, og som derfor er vel kjent, blir mindre viktig og kan behandles mer summarisk enn de områder som har ligget brakk, der konklusjonene ennå ikke er trukket.

Derfor er denne beretninga heller ikke noe forsøk på å skrive både SUFs og SFs historie gjennom disse 6 åra. De viktigste trekka ved SFs utvikling er oppsummert, både i KLASSEKAMPEN (leder nr. 2) og i annet materiale. Det viktigste blir hvordan utviklinga i SF innvirka på SUF, hvilke følger den fikk der.

Beretninga vil vise hvordan SUFs historie hele tida har vært bestemt og betingta av klassekampen. SUFs utvikling har ikke skjedd gjennom en fredelig, jamn evolusjon der alle "løftet i flokk", men gjennom en skarp ideologisk kamp i forbundet, der hovedmotsigelsen hele tida har gått mellom borgerlig ideologi og revolusjonær ideologi, som strevet mot marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Først da denne ideologien virkelig slo rot i forbundet, vant den proletariske ideologien seier.

Nettopp uttrykket for dette nye stadiet i SUFs politiske utvikling, er SUFs første politiske beretning. En vellykka og riktig løsning av spørsmåla om forbundets politiske utvikling til nå, er det beste grunnlaget for forbundets politiske framstøt i framtida.

FØRSTE DEL

SUFs første tid (1963 - sommeren 1967). Grunnlaget for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i SUF.

1) "Det nye venstre" - den politiske situasjonen ved begynnelsen av 60-åra.

SUF oppstod som ungdomsbevegelsen til partiet SF. Det er derfor nødvendig først å se på SF og den historiske situasjonen SF sprang ut av.

En rekke årsaker hadde ført til et mektig tilbakeslag for den kommunistiske arbeiderbevegelsen i Vesten i 50-åra. Monopolkapitalens store offensiv etter den 2. verdenskrig gjorde at den midlertidig styrka sin stilling, særlig i de vestlige land. Årsakene til dette er klarlagt andre steder og skal ikke tas opp her. Resultatet var at det for en tid så ut som om den moderne revisjonismen skulle bli fullstendig enerådende i den vestlige kommunistiske bevegelsen.

I Norge var Peder Furubotn den første virkelig moderne revisjonisten. Men sjøl etter at han blei renska ut fra partiet i 1949, blei de tendensene han representerte aldri virkelig utrydda. Folk som Jørgen Vogt og Reidar T. Larsen er gode nok eksempler på det. Følgen var at NKP alt ved slutten av 50-åra sto fram som et i hovedsak revisjonistisk parti. NKP var ikke lengre i stand til å fylle et virkelig kommunistpartis oppgave som leder for arbeiderklassen. Det mangla totalt ovne til å løse de nye problemene som utviklinga etter den 2. verdenskrigen stilte: den omfattende statskapitalismen, rasjonaliseringa, utviklinga av kjernefysiske våpen osv.

Dette store tilbakeslaget var det som blei brutt ved det første progressive oppsvinget i begynnelsen av 60-åra. Men dette oppsvinget førte ikke i første omgang til at den kommunistiske bevegelsen i vesten styrka sin stilling. En av årsakene var at revisjonistene for en tid hadde tilintetgjort mesteparten av den kommunistiske ledelsen, og en ny var ikke utvikla. En annen var at de massene som nå kom i bevegelse, framleis var prega av sterkt småborgerlige tanker og ideer. McCarty-tidas hets hadde skapt en sterk frykt for kommunismen, ikke minst hos yngre, uerfarne arbeidsfolk og studenter. Derfor var disse gruppene stort sett ennå ikke i stand til å stille seg under noen slags kommunistisk ledelse.

Følgen var at 60-åra blei et eldorado for småborgerlige, reformistiske ledergrupper, som skapte partier og bevegelser på løpende bånd, opportunistisk tilpasset massenes eget nivå, deres egne fordommer. De småborgerlige ledergruppene skapte i fellesskap ideen om at noe "nytt" var oppstått med dette: "nyvenstrebevegelsen" på grunnlag av "det 3. standpunkt" o.l. I virkeligheten dreide det seg om en bunke ytterst uensarta gammelt skrot: et sted reint borgerlig sosial-pasifisme (Nederland), et annet sted en trotskistisk dekkorganisasjon (Belgia), noen steder revisjonist-"kommunister" på marsj mot høyre (Danmark), andre steder misfornøyde venstresosialdemokrater som for en tid var splitta ut av faderhuset (Norge).

Det eneste som midlertidig forente disse ledergruppene, var forskjellige anti-kommunistiske ideer: småborger-demokratiske illusjoner om en "fredelig og parlamentarisk vei til sosialismen", avsky for "stalinismen" og "dogmatismen" (Dvs. proletariatets diktatur i sosialistlanda og de virkelige kommunistene), avvisning av voldelig revolusjon, og den gjennom reaksjonære ideen om en 3. "middelvei" mellom kapitalisme og kommunisme. Og sjølsagt opportunistiske behov for å vise seg som "deler av en verdensomspennende tendens" - og importere visse idder fra det store utlandet som passa dagens behov i den hjemlige, venstresosialdemokratiske surdeigen.

Et småborgerlig hode av gammelt skrot på en ny, levende, men ubevisst kropp - det var de viktigste trekk ved "det nye venstre". KLASSEKAMPEN har før vist hvordan denne utviklinga konkret gitt for seg i Norge ved opprettelsen av SF. Vi vil her nøye oss med å minne om, at ledelsen i SF besto av folk som organisatorisk hadde brutt med DNA - mange riktignok svært motvillig - men som på de viktigste, politiske områdene aldri hadde brutt med DNA.

15

- 3 -

SF i begynnelsen av 60-åra hadde en sterk holdning mot NATO og EEC, og en sterk, men uklar antisosialdemokratisk legning. Det gikk helt og fullt inn for å lede all politisk kamp inn i reinte parlamentariske baner, men fikk det ikke riktig til på grunn av for svak representasjon. SF hadde svært liten forståelse for norske arbeidsfolks problemer. Det mangla linje eller var ofte direkte reaksjonært på innenrikspolitiske spørsmål som angikk den norske arbeiderklassens livsinteresser, - enda mindre enn NKP-ledelsen forsto SF statskapitalismen, rasjonalisering osv.

SF hadde en ledelse som alt tidlig begynte å se partiet som en basis - et springbrett - for å komme til forsoning med DNA ("tvinge" DNA til forsoning). Det hadde også en raskt voksende tilhengerskare, særlig av unge folk, mange fra arbeiderklassen, som virkelig så SF som et alternativ, og som ærlig og entusiastisk ønska å kaste seg inn i kampen, gå til venstre.

2) SUF ved starten: De særskilte forutsetningene og hovedmotsigelsen.

Det var som dette partiets ungdomsorganisasjon SUF blei stifta i 1963. Forbundet var i starten meget svakt, både organisatorisk og politisk. Medlemstallet var på noen få hundre. Det indre livet i forbundet var svakt, helt fram til 67 fungerte de fleste SUF-laga mer som avleggere på det lokale SF-lag, enn som levende avdelinger i et sjølstendig forbund. En sterkt pasifistisk fløy, som lå til høyre for hovedtendensen i SF, dominerte fra starten. Noen særlig utadvendt virksomhet fantes sjølsagt ikke.

Likevel var SUF den organisasjon der forutsetninga for utviklinga av en proletarisk politikk lå best til rette, fordi SUF alt fra starten hadde en mindretallsfløy, som orienterte seg i retning marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. I 1962-63 var skillet i den kommunistiske verdensbevegelsen blitt så klart at det var enkelt å se hva de to sidene stod for. I alle fall så man at Kinas kommunister støtta den velprøvde, proletariske linja med revolusjon, mens Krustsjov støtta sosialdemokratenes linje med "fredelig overgang til sosialismen". Små grupper av den mest bevisste og kampvillige ungdommen begynte å støtte det "kinesiske" (dvs. kommunistiske) synet.

Det var naturlig at slike grupper utvikla seg i samband med SF, som var den radikale ungdommens parti på denne tida. Hvor skulle de ellers ha vendt seg? NKU var beherska av den ultrarevisjonistiske Vogt-gruppa. Denne ledelsen nedla lokallaga som om de skulle ha jobba på akkord, og diskuterte når man skulle plukke leninismen av programmet. Revolusjonære var ikke velkomne.

Det ynkelige, pasifistiske SUF var tross alt den mest venstreorienterte ungdomsorganisasjonen som fantes, den som radikal ungdom fra arbeiderklassen naturlig ville føle seg trukket mot. Og den var det eneste fristed der ungdom med "kinesiske" sympatier kunne arbeide.

Den første fløyen av "maoister" i SUF besto av folk som ennå ikke kunne sies å være virkelige marxist-leninister. Fløyens største svakheter lå i overflatiskhet, intellektualisme, mangel på skolering og disiplin. Den var på mange måter sektarisk, og mangla en forståelse av masselinja. Fløyen hadde en ufullstendig forståelse av den moderne revisjonismen, og noen klar innsikt om SF's grunnleggende svakheter fantes ikke. En naiv tro på at SF-ledelsen og hele partiet lett skulle kunne "radikaliseres" var framherskende.

Fløyens styrke lå i dens støtte til teorien om at en væpnet revolusjon er nødvendig, dens sympati for de kinesiske synspunktene, og dens støtte til den koloniale revolusjonen og kampen mot imperialismen. I SF hadde f.eks. det siste aspektet inntil da ikke spilt noen rolle.

Fløyen hadde også en ærlig vilje til å nærme seg de marxist-leninistiske klassikere og gjøre bruk av dem.

-4-

Situasjonen i SUF gjorde at denne fløyen kunne gjøre endel feil uten at det knokte dem. Særlig skyltes dette det ultraliberalistiske organisasjonsprinsippet at en "kan gjøre hva som helst", noe SUF hadde overtatt fra SF. I tillegg mangla SUF, som en ungdomsorganisasjon, det sterke innslaget av en skolert revisjonist- og reformistfløy, noe som fantes i de øvrige "venstre"-organisasjonene på denne tida.

Mayrefløyen i SUF, som hadde ledelsen i organisasjonen, var på en måte innhul - ute av stand til å slå tilbake venstrefløyens ideologiske angrep.

Det ynkelige, pasifistiske SUF var tross alt den mest venstre-orienterte ungdomsorganisasjon som fantes, den som radikal ungdom fra arbeiderklassen naturlig ville føle seg trukket mot. Og den var det eneste fristed der ungdom med "kinesiske" sympatier kunne arbeide.

Mao Tsetung lærer oss at alle ting utvikler seg gjennom kampen mellom de motsetninger som finnes i dem. I "Om motsigelsen" står denne berømte passasjen:

"Den materialistiske dialektikk forfekter den oppfatning at ytre årsaker er et vilkår for forandringene, men at det er indre årsaker som danner grunnlaget for forandringene, slik at de ytre årsakene alltid virker gjennom de indre. Et egg som befinner seg i passende temperatur forvandler seg til en kylling, men ingen temperatur kan forvandle en stein til en kylling, fordi grunnlaget er forskjellig."

Hovedmotsigelsen i SUF var fra første stund av mellom en fløy som sto på et borgerlig, pasifistisk grunnlag, og en fløy som orienterte seg i retning av proletarisk ideologi, marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning. Denne siste fløyen utviklet seg i SUF, fordi SUF tross alt var den mest venstreorienterte ungdomsorganisasjonen, noe som gjorde at den trakk til seg det arbeidende folkets mest bevisste ungdom.

Denne særegenheten var det som skilte alle andre organisasjoner på venstresida fra SUF, alt fra starten av. I ingen andre fantes det en tilsvarende (i alle fall relativt sett) sterk og bevisst proletarisk fløy. Eksistensen av denne fløyen, og de særskilte muligheter SUFs sammensetning og struktur ga den for å utvikle seg, var det som la grunnlaget for at SUF seinere skulle utvikle seg til en virkelig revolusjonær organisasjon, i motsetning til alle andre "venstre"-organisasjoner på den tida.

3) Venstrefløyens første framstøt - og forberedelsene til det andre.

Kampen mellom pasifistfløyen og venstrefløyen blei alt fra første landsmøte av ført med stor skarphet. Venstrefløyens første, sterke støtte var i denne tida den antikoloniale revolusjonene i Asia, Afrika og Latinamerika. Venstrefløyen angrep imperialismen (imperialisme hadde tilda vært et "kommunistisk" tabuord i SF) og støttet de undertrykte folkenes væpnede kamp. Pasifistfløyen derimot, holdt på at "all krig varlike ille i atomkrigens tidsalder" osv. På en tid da Vietnamkrigen, som skulle komme til å åpne øynene på tusener av norske ungdommer, nettopp var begynt å bli kjent, var eksistensen av denn motsetninga av stor betydning.

Venstrefløyens første framstøt kulminerte på SUFs 2. landsmøte i 1965. Der blei dens programforslag stilt opp mot pasifistiske. Sjøl om programforslaget hadde mange feil, representerte kampen om det et stort framskritt for si tid. Pasifistene kom defensiven, og prøvde i ordlegning og på andremåter å legge sitt program opp etter venstrefløyens, enda de hadde klart flertall på landsmøtet.

Det venstrefløyen i SUF til nå hadde oppnådd, var å tenne interessen for den antikoloniale revolusjonen. Pasifistene var blitt stilt mot veggen: På den tida da stadig flere ungdommer sluttet opp om det vietnamesiske folkets kamp, nyttet det ikke lengre å stille seg "nøytral" sammen med "buddistmunkene i Saigon". Venstrefløyen hadde vært med på å gi pasifistfløyen dødsstøtet i SUF, og dens innflytelse i hele den progressive bevegelsen ebbet etter hvert også ut.

Men nå var også kreftene til SUFs første venstrefløy uttømt. Den klarte aldri å ta makta i SUF. Sekterisme og et lavt skoleringsnivå hindra den i å gro skikkelige røtter i massene, slik at den også kunne motvirke demoralisering og nederlagsstemning i et klima der kulde- draget fra McCartyismens kommunisthets framleis kunne føles. Et lite opptrukket skille mellom virkelig proletarisk ideologi og alle slags moteradikale revolusjonsideer la også grunnlaget for utglidning. Etter landsmøtet 1965 og framover i 1966 gikk SUFs første venstrefløy i oppløsning. De fleste av dens ledere gikk til høyre eller i passivitet.

Det viste seg likevel at venstretendensene i SUF etter dette var blitt for sterke til at de kunne utryddes. I tida framover eksisterte det flere grupper av unge folk som sympatiserte med marxismen-leninismen forskjellige steder i landet, isolert fra hverandre. De var delvis i og delvis utafor SUF.

Særskilt viktig blei det sentret som fra 1965 av utvikla seg i endel lag i Oslo. Dette sentret hadde den styrken at det etterhvert klarte å utvikle en kritikk av de viktigste feilene hos den første venstrefløyen, og komme over dem. Som en dyd av nødvendighet blei mesteparten av arbeidet konsentrert på grunnplanen, og det utvikla seg en forståelse for at det var gjennom langvarig, seigt arbeid nettopp der at seiren for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning måtte vinnes.

Dette senterets styrke blei at det ganske strengt søkte etter løsningen på bevegelsens problemer på grunnlag av marxismen-leninismen, den proletariske, sosialistiske ideologien. Som en følge av dette klarte sentret etterhvert å utvikle kimen til en virkelig marxist-leninistisk ledelse. De første, spede, praktiske erfaringene i massearbeid, gjennom lag, på skoler osv. blei gjort. Dette, sammen med den stadig gunstigere politiske situasjonen, førte til styrking av skoleringsnivået og politikken.

Det var først og fremst dette sentret som markerte den marxistiske-leninistiske linja på SUFs 3. landsmøte i 1966. Men større framstøt blei med vilje unngått. Tida var ikke inne ennå, arbeidet på grunnplanen var ikke kommet langt nok.

Først våren 1969 var en tilstrekkelig basis sikret for et større framstøt. Mesteparten av Oslo/Akershus-organisasjonen av SUF støtta nå ei marxistisk-leninistisk l nje. Den nye venstrefl uens styrke^ var en virkelig marxist-leninistisk ledelse, en større skolert kader og en breiere støtte på grunnplanet enn noen som hadde eksistert f r. Den hadde også et grep på den praktisk ebevegelsen enn noen annen gruppe i SUF, og kunne visetil kraftig organisatorisk framgang og gode resultatere

Den s største svakheter var manglende kontakt med marxist-leninister og medlemmer i de øvrige delene av landet. Tidlig våren 1967 var det også en ganske utpreget mangel på strategi, lang-siktige mål. Hva skulle marxist-leninistene gjøre dersom de kom til   seire i SUF?

Disse svakhetene var det som skilte ^{den/} marxist-leninistiske fløyen som utgjorde et mindretall våren 1967, fra den marxistisk-leninistiske fløyen som hadde tatt initiativet i SUF h s ten 1967.

4) Oppsummering. De grunnleggende lærdommene av SUFs første tid.

En granskning av SUFs tidligere historie, viser at de motsigelser og særskilte forhold som la forholdene til rette for en seinere marxist-leninistisk seier, fantes  t ved st rten i 1963.

Den absolutte og grunnleggende forutsetninga lå i at SUF tross alt var den ungdomsorganisasjonen som sto lengst til venstre. Derfor trakk den fra første stund til seg det arbeidende folkets mest bevisste ungdom, som her fant et slags fristed.

"klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seierer, andre utslettes. Det er historiens gang, det har vært sivilisasjonens historie i  rtuener.   tolke historien ut fra dette synspunktet er historisk materialisme,   sette seg i motstilling til det er historisk idealisme."

Det var klassekampen, arbeiderklassen, og bare den som kunne gi næring til den første venstrefløyen i SUF. Derfor var den også et genuint uttrykk for arbeiderklassens interesser, sjøl om den var et svakt og spinkelt uttrykk.

Den andre for setninga for seier var at det blei ført kamp^ i fobundet. Kamp skaper liv og framgang: "uten motsigelser d r partiet." (Mao). Sjøl den første kampen mellom venstrefløyen og pasifistene i SUF skapte en del framgang.

Liskevel er ikke dette nok. Det er ikke tilstrekkelig at det finnes en proletarisk fløy, og at den kjemper.. Uten at den har en riktig linje, og uten at den på grunnlag av denne riktige linja utvikler en kader som kan føre denne riktige linja fram, kan kampen ikke føre til avgjørende seire.^

Bare en riktig linje, forent med de forutsetningene vi alt har nevnt, kan føre til seier. Forutsetningene for ei slik riktig linje er det vi skal drøfte i neste avsnitt.

Annen del.

Marxist-leninistene tar initiativet i SUF (sommeren 1967 - sommeren 1968). Marxisme-leninisme=Mao Tsetungs tenkning forbindes med SUF's virksomhet.

8) Det ideologiske gjennombruddet våren 1967.

Gjennombruddet, som iførste omgang kom for marxist-leninstene i Oslo, hadde flere kimer og årsaker. For det første hadde erfaringene fra det organisatoriske arbeidet blitt sammenfatta, og begynt å gi resultater. Etter mange års virksomhet var erfaringene blitt sammenfatta til ideer, og forsøkt tillempa i arbeidet på skoler, i lokallag osv. Følgen var en kraftig vekst i organisasjonen, sammenliknet med tidligere. Dette ga også bedre grunnlag for kritikk av den fullstendig reformistiske og udugelige arbeidsstilen som rådde i SF og størstedelen av SUF.

For det andre hadde forståelsen av marxismen-leninismen-Mao tsetungs tenkning blitt dypere enn før. Kulturrevolusjonen i Kina la grunnlaget for en grundigere forståelse av revisjonismens vesen. Det fantes en klar forståelse av at ledelsen i SF var reaksjonær på grunnleggende punkter, og det fantes få illusjoner om den "frivillig" ville tillate noen "fredelig" overgang til sosialismen":

Spørsmålet om den revolusjonære bevegelsen og det revolusjonære partiet blei drøfta.

På denne tida kom den sterke veksten i den marxist-leninistiske bevegelsen i Sverige til å spille en sterk rolle. Marxist-leninistene i Oslo fulgte utviklinga der, der marxist-leninistene satte arbeidet for et nytt, kommunistisk (marxist-leninistisk) parti på dagsordenen. Observatører fra Oslo/Akershus SUF gjestet Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisternas stiftelseskongress sommeren 1967. Inntrykkene fra Sverige, både fra arbeidet for partiet der og fra vietnamarbeidet og annet arbeid der de revolusjonære spilte en ledende rolle, kom til å få en stor betydning for de norske marxist-leninistene.

I første omgang fikk dette avgjørende betydning for en diskusjon som hadde gått helt siden 1963: var det virkelig mulig å skape revolusjonære, kommunistiske organisasjoner under de rådende forholdene i Norge, eller var det riktigst å spille "taktisk" - "ligge lavt" ? Det var klart at oppgaven nå måtte være å kjempe for å gjøre SUF til en marxist-leninistisk organisasjon, og siden, med SUF som basis, føre kampen videre inn i SF:

Med denne dypere forståelsen som kart og kompass, grunnlag for strategi og taktikk, var det marxist-leninistene endelig blei i stand til å ta initiativet i SUF.

9) Sommerleir og landsmøte 1967: marxist-leninistene tar offensiv.

SUF's første sommerleir på Tromøya blei holdt 1967. Over 100 deltok. For første gang var en så stor forsamling, for det meste av SUF's aktive og ledende kadre på grunnplanet, samlet til omfattende drøftinger. Det var skapt en ny situasjon i forbundets historie, der det kunne utvikles et omfattende indre politisk liv. De vanligste ideene som gjorde seg gjeldende i laga kunne komme fra og diskuteres, de kunne føres fram på en virkelig effektiv måte, med reelle muligheter til å trenge ned på grunnplanet.

Politisk gikk kampen i hovedsak mellom marxist-leninister og passi fister, som var de mest aggressive representanter for høyrefløyen. Det den i hovedsak kom til å dreie seg om, var spørsmålet krig-fred, revolusjonær-fredelig overgang til sosialismen, Kinas atomvåpen o.l.

Sommerleiren avslørte for første gang helt klart den tendensen som kom til å gjøre seg gjeldende i SUF i hele denne perioden.

Sommerleiren avslørte for første gang helt klart den tendensen som kom til å gjøre seg gjeldende i SUF i hele denne perioden. Flertallet på leiren kjente fra begynnelsen av ikke marxist-leninistenes argumenter, og var også skeptiske overfor "ekstremistene" og "fantastene" som "gikk inn for vold". Derfor hadde pasifistene i begynnelsen sympatien på sin side. Men i løpet av leiren, etter at marxist-leninistene hadde fått høve til å gjøre sitt syn klart, skifta flertallet side, og gikk over til å støtte de revolusjonære synsmåtene.

Dette viste at de fleste medlemmene hadde den riktige klassebakgrunnen, da hadde ingen innbarket, revisjonistisk skolering, men ønsket bevisst å gå til venstre. De måtte bare forklares marxist-leninistisk teori på en grundig måte, for å forstå at den var riktig. Deres praktiske og militante innstilling gjorde at de fatta tillit til marxist-leninistene, også fordi venstrefløyen kunne forklare hvordan man oppnådde praktiske resultater. På dette grunnlaget forsto de at marxist-leninistene slott ikke kunne avfeies med at de var "fantaster" - "uten retter i norsk virkelighet".

Sommerleiren 1967 ga marxist-leninistene initiativet i SUF. Den sikra marxist-leninistene kontakter over hele landet, og skapte en virkelig landsomfattende marxist-leninistisk fløy. SF-ledelsen reagerte voldsomt : marxist-leninistene, som man før hadde kunnet se på som en ubetydelig gruppe "kommunistiske skrikhalsar" var med et slag blitt farlige. Fram til SUFs 4. landsmøte høsten 1967 arbeida SF-ledelsen febrilsk for å gjenvinne kontrollen.

Men på landsmøtet førte fortsatt hard politisk kamp til framgang for linja fra sommerleiren. Marxist-leninistene seira i alle de politiske voteringene og de fleste valga. Vedtak retta seg mot sosialdemokratiet i DNA og alt samarbeid mellom SF og DNA, støtta Palestina-arabernes kamp og kulturrevolusjonen, og tok avstand fra den moderne revisjonismen.

Sommerleiren og landsmøtet ga derfor ikke bare marxist-leninistene en landsomfattende, sammensveisa fløy som fikk initiativet i SUF. Den førte også til at SUF valgte en revolusjonær ledelse og fatta en rekke politiske vedtak, som ga grunnlaget for fortsatt kamp mot opportunismen og videre politisk frammarsj.

10) SUF utvikler seg opp på et høyere nivå gjennom politisk kamp.

Samtidig med landsmøtet og sommerleiren begynte resultatene av SUFs sterke organisatoriske vekst å gi praktiske resultater. Borgerpressen begynte å avspegle den herskende klassens frykt for utviklinga i SUF. SUF blei for første gang landskjent. En voldsom pressehets blei utløst, der SUF blei framstilt som ekstremistisk, tilhenger av terroristisk vold, antisemittisme osv.

Den dominerende høyrefløyen i SF og dens ledere viste sin klassekarakter ved å ta opp de samme tonene i Orientering. Landsmøtevedtaka blei voldsomt angrepet. Det nyvalgte sentralstyrets kritikk av sovjetrevisjonismen i anledning av oktoberrevolusjonens 50-årsdag blei karakterisert som et "dolkestøt i ryggen" av Gustavsen. Han reiste til Moskva for å delta i festlighetene.

Høyrefløyen i SF ville i første omgang prøve å splitte SUFs ledelse og medlemmer, og skaffe seg en plattform for å føre SUF tilbake på ei opportunistisk linje. Men korstoget mot SUF kom til å følge en vaklende og usikker kurs. Kretser i SF, som ikke tålte å "se rødt", pressa på ledelsen og "skrek etter blod". Andre kretser, som SF-ledelsen ikke ønsket å skyve fra seg, hadde fått sympati for AUF og ville ikke gå med på noe slikt. SUF var farlig sett fra en "parlamentarisk" synsvinkel: en revolusjonær ungdomsorganisasjon ville føre til hets i borgerpressen og skremme småborgerlige "marginalvelgere". Men SUF var også en stor

15

og viktig kraftreserve for SF; dersom SUF bare kunne "temmes". Usikkerhet herska når det gjalt spørsmålet om hvor store deler av SUFs medlemsmasse som ville støtte den revolusjonære linja når det kom til stykket.

Ved å utnytte motsetningene, vaklingen og usikkerheten i SF, klarte Sentralstyret i SUF å sette i gang en motoffensiv og slå SF-ledelsens framstøt tilbake. Det blei umulig å få gjennom noen fordømmelse av SUF. Dette sto fram som et nederlag for høyrefløyen, og en seier for SUFs nye, revolusjonære linje.

Det indre, politiske livet i SUF utvikla seg sterkt under kampen. Den ga marxist-leninistene høve til å føre fram en stadig mer dyptgående og omfattende kritikk av SF-ledelsens venstresosialdemokratiske politikk og praksis. Seinhestes 1967 kom det første nummeret av det nye, marxist-leninistiske Ungsosialisten, det første tidsskriftet som i landsomfattende målestokk propaganderte for marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. For svært mange betydde UNGSOSIALISTEN den første innføringa i marxist-leninistisk politikk. Debatten i UNGSOSIALISTEN, sentralstyremedlemmenes reiser, distriktskonferanser osv. la grunnlaget for at debatten fra sommerleiren og landsmøtet kunne fortsette, og den revolusjonære linja slå stadig dypere røtter i SUF.

Samtidig ga denne indre utviklinga resultatet i en styrking av den ytre kampen. Høsten 1967 og våren 1968 var det et sterkt oppsving i skolearbeidet. SUF-ere sammen med andre revolusjonære spilte en viktig rolle i kampene i Solidaritetskomiteen for Vietnam, som førte til at Solidaritetskomiteen blei kvitt opportunistiske tendenser og retta kampen sin direkte mot USA-imperialismen. De første spede kimene til SUFs faglige arbeid blei lagt. De revolusjonære tok ledelsen i demonstrasjoner og aksjoner, og deres synspunkter kom i stadig økende grad til å påvirke hele den progressive bevegelsen.

Angrepene fra borgerpressen og SF-ledelsen kom ikke til å svække SUF. Den felles politiske kampen på grunnlag av vedtaka fra SUFs 4. landsmøte la grunnlaget for løsning av de motsigelser som alltid før hadde eksistert i SUFs sentralstyre. Kampen sveisa etterhvert sentralstyret sammen og la grunnlaget for en enhetlig ledelse.

I grunnorganisasjonene førte angrepene til en bedring både av det politiske nivået og den klassemessige sammensetninga. Fryktsomme liberalere forlot SUF i flokkevis, for å gå til pasifist-gruppene, Unge Venstre eller andre former for passivitet. De som sympatiserte med høyrefløyen i SF, trakk seg etterhvert ut enkeltvis - en tendens som fortsatte helt fram til sprengninga i 1969.

Til gjengjeld blei resten av medlemmen sveisa stadig mer sammen om den revolusjonære linja, de blei mer herda og kampdyktige. Nye, store ungdomsgrupper blei trukket med i forbundet, hverva på grunnlag av SUFs revolusjonære, politiske linje. Det var ungdom som ikke blei skremt av borgerpressas angrep, men som tvert imot så dem som en bekreftelse på at de revolusjonære SUF-erne var monopolkapitalens argeste fiender, - og derfor deres egne kampfeller. Det kraftig styrka ytre arbeidet, det økte grepet på faglig politikk osv. førte til at delen av ungdom med bakgrunn i det arbeidende folket blei enda mer dominerende, og innslaget av ungdom som sjøl sto i produksjonen økte. Disse tendensene har også fortsatt uavbrutt siden.

Angrepene fra borgerskapet førte altså til det motsatte av det som hadde vært hensikten. SUFs sentralstyre blei ikke splittet men sveiset tettere sammen. SUFs ytre virksomhet økte, det proletariske innslaget i grunnorganisasjonene blei styrke og befesta, mens det svake og ubrukelige sjøl frivillig forsvant. Utviklingen viste riktigheten i Maos ord om at "å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting".

11) Oppsummering. Lærdommene fra tida da marxist-leninistene tok offensiven.

Marxist-leninistene klarte å vinne initiativet og ledelsen i SUF, først da de klarte å komme over sine feil og anvende en riktig teoretisk rettesnor for arbeidet sitt.

De to viktigste komponentene i dette teoretiske grunnlaget var sammenfatninga av tidligere erfaringer, prøvd på praksis, og erfaringene fra kampene i den internasjonale kommunistiske bevegelsen: Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Først da disse blei forent og ført ut til massene i forbundet, blei både marxist-leninistene og SUF en politisk kraft som kunne begynne å gjøre seg virkelig gjeldende i arbeiderklassens kamp.

Eksistensen av en forent, landsomfattende marxist-leninistisk fløy i ledelsen for SUF, skremte monopolkapitalens agenter i og utafør SF, og førte til voldsomme angrep. Dette skremte en del av de svakeste i SUF. Likevel var det ikke en dårlig ting, men en god ting.

Det var først disse angrepene og kampen mot dem, som gjorde det mulig for marxist-leninistene å sveise seg sammen fra topp til bunn i forbundet, vinne kamperfaring og forbedre hele forbundet sammenhengende, slik at grunnlaget for marxist-leninistenes avgjørende seier i forbundet kunne bli lagt. Politisk kamp er ikke noe som marxist-leninistene må frykte, men ønske velkommen.

Våren 1968 var marxist-leninistiske ideer spreidd til de fleste lokallaga i SUF. SUF var blitt kjent og respektert for sin nye revolusjonære politikk i de politisk mest avanserte delene av arbeiderklassen. Nå var grunnlaget lagt for den avgjørende politiske seieren i SUF, og videre framstøt for den revolusjonære arbeiderbevegelsen.

TREDJE DEL

Kampene i SF (sommeren 1968 - våren 1969). SUF trekker en klar skillelinje mellom venner og fiender.

12) Sommerleiren og Landsmøtet 1968: Marxisme-leninismens avgjørende seier i SUF.

På SUFs 2. sommerleir, 1968, deltok over 200 kamerater fra ledelsen av lokallaga over hele landet. Her sto det avgjørende slaget om marxistisk-leninistisk eller borgerlig ideologi skulle vinne den fullstendige ledelsen i forbundet. Mot marxist-leninistene sto alle ikke-kommunistiske tendenser i SUF, som i sjølforsvar var trengt sammen i en blokk; både enkelte spredte SF-tilhengere og fraserevolusjonære, som støtta en revolusjonær politikk i ord, men motarbeida marxisme-leninismen i praksis. Disse tendensene blei fullstendig isolert, og led et knusende nederlag.

Gjennom grundige diskusjoner blei flertallet av medlemmene brakt til forståelse av at det ikke er nok å være tilhengere av en allment revolusjonær politikk, man må også sette seg inn i den revolusjonære teorien, marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Kritikken av SFs feil var grundig og dyptgående, og blei gjort til allemannseie. Det blei slått fast at motsetninga mellom reformistisk og revolusjonær politikk var antagonistisk, "som ild og vann". På lengre sikt kunne reformistene i SF aldri godta at det fantes revolusjonær politikk i bevegelsen, den ene eller den andre linja måtte seire. Gjennom store diskusjoner blei behovet for et revolusjonært parti propagandert. Det blei slått fast, at for å utvikle seg videre som en kampkraftig organisasjon i arbeiderklassens tjeneste, måtte en organisasjonsform tillempes som gjorde forbundet sterkt nok til å møte klassefiendens slag: den demokratiske sentralismen.

SUFs 5. landsmøte høsten 1968, stadfesta med overveldende flertall resultatene av sommerleiren i vedtaks form. Særlig viktige var disse tre vedtaka:

Om studier, der det blei slått fast at alle lag i kommende periode måtte studere marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenkning med sikte på å ta stilling til denne ideologien.

Den politiske plattformen, som slo fast at kampen mot monopolkapitalen, imperialismen og revisjonismen bare kan seire gjennom arbeiderklassens revolusjon, som knuser det borgerlige statsapparatet og trykker sosialismen ved hjelp av proletariatets demokratiske diktatur.

Om tillempinga av den demokratiske sentralismen, som slo fast at denne organisasjonsmåten og arbeidsstilen gradvis skulle innføres i SUF.

Disse vedtaka hadde enkelte, mindre feil, og den riktige anvendelsen av dem blei fra starten av ikke fullt ut forstått. Men hovedsaka ved dem var at de for første gang i programmatisk form stilte opp marxisme-leninismen, Mao Tsetungs tenkning som rettesnora for SUFs arbeid.

Landsmøtet viste en solid oppslutning fra grunnorganisasjonene rundt ledelsen, som på slutten av perioden var fullstendig konsolidert og enhetlig på et marxist-leninistisk grunnlag. Sammen med de politiske vedtaka betydde valget av en ny, enhetlig marxist-leninistisk ledelse at SUF hadde tatt et nytt stort skritt framover. Ikke bare revolusjonær politikk, men marxist-leninistisk politikk kunne nå grunnfestes i hele forbundet.

13) Sluttkampen i SF tar til.

Sommerleiren og landsmøtet betydde også et avgjørende skille i motsigelsen mellom SFs reformistiske og SUFs revolusjonære politikk, og mellom arbeidets og kaitalens interesser i SF sjøl. For SF-ledelsen var det nå klart at kampen om SUF var tapt. SUF var konsolidert, kritikken mot SFs opportunistiske høyrelinje grep stadig mer om seg, og parolen om et revolusjonært arbeiderparti var reist.

Perspektivene var på lengre sikt skremmende for reformistene i SF, SUF kunne danne kjernen i en samling av venstretendensene i SF på reint kommunistisk grunnlag. Dette kunne "skremme velgerne" - noe som for de parlamentariske streberne i SF-ledelsen sto som "en skjebne verre enn døden" Fortsatte SUFs framgang, kunne venstre kanskje ta makta og "innføre sosialismen" i SF, og tilogmed true nominasjonene!

For å redde det som reddes kunne måtte nå SUF sprukes ut, koste hva det koste ville. Ledelsen satte i første omgang et voldsomt angrep, enda hardere enn det som kom høsten 1967. Det blei fulgt opp av høyre på grunnplanet og de høyrelelementene som fantes i SUF sjøl. Håpet var at SUF skulle bryte sammen, eller i hvert fall aborteres uten blodtap og isoleres.

Men SUF blei ikke svekka nå heller. Angrepene førte til at venstrelementene i SF fylket seg rundt SUF, som de så som det eneste håp for en radikaliserings av SF. SUFs ledelse gikk til motoffensiv og foreslo for høyrefløyen at man skulle danne en blokk der begge partier forpliktet seg til å løse motsigelsen uten eksklusjoner og sprenging. Betingelsene var at folk med SFs syn skulle få stå i SUF, og folk med SUFs syn i SF, begge steder med fulle rettigheter. Motsigelsene skulle etter SUFs syn løses gjennom diskusjon og politisk kamp. Dette slo høyrefløyens første angrep tilbake, for langt inn i høyres egne rekker var det dårlig forståelse for nødvendigheten av å kaste ut folk som var villige til diskutere.

Ledelsen i SUF vurderte situasjonen slik, at en blokk med reformistene i SF burde opprettholdes så lenge de revolusjonære fritt og likebrettiget fikk arbeide innafor den med alle rettigheter, og med fulle muligheter til å vinne over til oss de ærlige kameratene, som ennå ikke forsto hvor skillet mellom venn og fiende gikk, eller ennå ikke skjønnte at et brudd med opportunismen uavvendelig. Marxist-leninistene hadde sjølsagt forstått det siste. Men overfor de mange ærlige kameratene som i første omgang ville se et slikt brudd som en tragedie, var det ens plikt å vise at det var opportunismen sjøl som tvang gjennom bruddet.

Samtidig med at disse konkrete forslaga for løsning av motsigelsen blei lagt fram, fortsatte marxist-leninistene i SUF kritikken av SFs arbeiderfiendtlige linje, la fram alternativer til den og knyttet kontakter innafor SF.

14) SFs sprengning: et uttrykk for skjerpa klassekamp!

SF-ledelsen kunne sjølsagt ikke godta opprettelsen av noen slik blokk, men fortsatte offensiven mot SUF. Den brøyt alle forutsetninger for en blokk ved å kategorisk å kreve at det skulle opprettes såkalte SFu-grupper. Hensikten med dette var å splitte, svekke og utkonkurrere de revolusjonære SUF-laga. Politisk betydde det en fallitterklaring: Høyrefløyen våget ikke lenger å la ny, uskolert ungdom som kom til SF, komme i diskusjon med og arbeide med de farlige "røde" i SUF.

SUFs ledelse fikk full oppslutning blant medlemmene i organisasjon da den slo fast at opprettelsen av SFU betydde brudd. - Inntil det var gjort helt klart, hadde SF-ledelsen forberedt seg på å bruke åpen eksklusjonsmetoder mot marxist-leninistene. Nå blei disse forslaga av taktiske grunner trukket tilbake, man anså kravet om at "SF-ungdommen også må få lov til å organisere seg" som "lurere". Samtidig blei det klart at man om nødvendig også ville ta et brudd med en stor del av de som hadde vist sympati for SUF i SF, dersom motsigelsen ikke kunne løses uten det.

Men sjøl etter dette "taktiske" forslaget om SFU-grupper viste det seg at høyrefløyen hadde problemer med å sikre seicron. Nå blei ledelsen fullstendig desperat, kasta maska og avslørte sitt sanne ansikt.

SFs småborgerlige medlemsmasse, som hadde vært høyrefløyens sterkeste støtte fra starten av, måtte mobiliseres for enhver pris. Gustavsen og andre SF-ledere reiste land og strand rundt og spredde løgner og anti-kommunistisk hets mot SUF og venstreorienterte i SF. Den lille småborgerlige anti-NATO tidsstudietillitsmannen og den lille liberale SF-lektoren blei skremt med at venstrefløyen ville tvangsinnmelde ham i et revolusjonært, kommunistisk parti. Passive folk, som ikke hadde arbeida i SF på mange år og ikke kjente diskusjonene i SF, blei mobilisert i hopetall.

Alle borgerlige illusjoner om det superdemokratiske partiet SF smelta nå som dugg for sola. "Partiet uten eksklusjonsparagraf" ekskluderte folk villig vekk. I noen lokallag blei bare "sikre" folk innkalt for å velge delegater, og lagsstyret sto i døra og spurte usikre om de var "for eller mot å kaste ut SUF" - motstanderne fikk ikke komme inn og stemme. Det hendte tilmed at lagsstyrer tilkalte klassepolitiet for å holde ekskluderte venstrelementer ute fra møter - det var "fare for SUF-opptøyer med ruteknusing"!

SF!

Samtidig som SUF blei stengt mot venstre, dannet passive høyre elementer sammen med hundrevis av nye folk som blei trukket inn "rett fra gata", kjernetroppene i høyrefløyens sluttoffensiv. Toppunktet blei nådd da den under Berge Furre opprettet sin egen fraksjon "SF-aksjonen" på tværs av alle SFs lovlige valgte organer - "SF-aksjon 69". "SF-aksjonen" var en slags "stormtropp, bakvokse" som hadde kampen mot "det røde spøkelset" som ensete oppgave. Den gikk så langt som tildirekte å forsyne borgerpressen med angrep på SUF, og annonsere i borgerpressen etter folk som var villig til å melde seg inn i SF for å bekjempe SUF. Slik appellerte SFs høyrefløy til de mest reaksjonære og antikommunistiske tendensene i småborgerskapet for å mobilisere tilstrekkelig støtte for å utesluttet SUF og SFs egen venstrefløy.

Disse angrepene, og de metodene som høyrefløyen brukte, førte til at venstrefløyen tapte kampen om flertallet i SF, og et brudd blei drevet gjennom. Et brudd måtte likevel komme før eller siden. Derfor var også høyrefløyens angrep en god ting. De avslørte nemlig klart og tydelig høyrefløyens klassekarakter for SUFs medlemmer og for ærlige, progressive medlemmer av SF. Høyrefløyen fryktet diskusjon som posten, dens metoder var løgn, hets og å kaste reint stemmekveg inn "på kjøttvekta". Dens allierte var klassepolitiet, den borgerlige pressen osv. Dens troppstyrker var alltid de litt bedrestilte mellomaga : akademikere, småpamper fra fagforeninger, strebere, støttet opp av de passive og de uvitende. Dette var viktig lærdommer, som ikke skal glemmes for lett sjøl om SF-kretser i framtida anstiller seg som avært så "radikale" og "revolusjonære".

Derfor sveiset kampen i SF SUF tetter sammen om ledelsen og linja enn noen gang før, ga medlemmer økt tillit til at kursen var riktig, og økte disiplinen og slagkraften veldig. Det førte også til at svært mange ærlige mennesker, som hadde arbeidet lenge i SF, fikk øynene opp for opportunistens klassekarakter, vendte seg fra høyreledelsen i avsky og orienterte seg i retning marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

-14-

Derfor var det også dette som la grunnlaget for at mer enn 1/3 av dele gatene på SFs landsmøte i februar 1969 forlot salen i protest mot bruddet med SUF. Utover våren forlot nærmere 1000 medlemmer SF.

De som gikk hørte til mest aktive delene av grunnorganisasjonene, arbeidsfolk, de som tidligere dreiv arbeidet lokalt i SF, der det blei gjort noe, de som sjøl kom fra og hadde best kontakt med proletariatet. De som blei igjen var førdt og framst pamper og strebere, små forretningsmenn og funksjonærer som har slått seg opp", gamle revisjonister som hadde falt av til høyre fra NKP, gamle sosialdemokrater og andre folk med innbitte småborgerlige ideer - de passive, de uskolerte og villedete.

Det var disse kreftene som kunne skaffet SF i grunnplanet den kontakt og tillit i arbeiderklassen som partiet trengte. Denne "navlestrengen til folket" var nødvendig også for de reaksjonære delene av partiet om de skulle kunne overleve.

Et parti som SF har sin oppgave i å tjene kapitalmakta ved at det leder det arbeidende folket vekk fra den linja som tjener dets sak og fører til seier.

Men heller ikke dette formålet kan partiet tjene når det ikke lenger har denne tilliten på grunnplanet, en tillit som bare kan oppnås gjennom de proletariske og progressive elementene.

Kampene i SF avslørte seg altså som en del av klassekampen, og det var klassekampen som sprengte SF.

15) SUF staker ut veien framover for den marxist-leninistiske bevegelsen.

Like etter bruddet med SF, i februar 1969, hadde SUF en landskonferanse som behandlet den politikken som sentralstyret hadde ført under kampene, og trakk opp retningslinjene for arbeidet videre framover.

Landskonferansen viste at SUF var kommet fullstendig enhetlig, konsolidert og styrket ut av kampene mot SFs høyrefløy. Den sluttet enstemmig opp om sentralstyrets handlemåte, og slo fast at bruddet med SF var endelig og definitivt.

Landskonferansen gjorde to viktige, politiske vedtak, et om det indre arbeidet, og en ekstern uttalelse. Det interne vedtaket pekte på at studiene måtte gjøres til en hovedoppgave for hele forbundet, og at det måtte legges stor vekt på arbeidet for å konsolidere og styrke den demokratiske sentralismen.

Den eksterne uttalelsen pekte på at SUF fortsatt sto samla rundt linja fra det 4. og 5. landsmøtet, som de var uttrykket på det femte landsmøtet i vedtaket om studiene av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning, den politiske plattformen og tillempinga av den demokratiske sentralismen i SUF. Den oppfordret til kamp mot SF og slo fast at det var uforenlig å jobbe i SUF, samtidig som man støttet SF.

Uttalelsen var det første vedtaket fra en representativ forsamling av SUFs grunnorganisasjoner, som pekte på at arbeiderklassen bare kan vinne seier dersom den har et revolusjonært parti. Den sa at dette partiet ikke kunne opprettes på kort sikt. Felles diskusjon og hand-mellom alle revolusjonære krefter i arbeiderbevegelsen i kampen mot opportuniste, kapitalisme og imperialism er det eneste som kan skape et enhetlig grunnlag for et slikt parti.

(Vedtaka fra landskonferansen: se 1. tillegg)

Landskonferansen vist altså at den viktigste betingelsen for videre framgang, nå mer enn noen gang før er studier og styrking av forbundets indre organisatoriske disiplin. Det slo fast at det er revolusjonære krefter flere steder i arbeiderbevegelsen. Vi veit at disse kreftene, foruten SUF sjøl, utgjøres av de marxist-leninistene som utvikla seg gjennom kampene i SF, av marxist-leninister i det i hovedsak revisjonistiske NKP, og uorganiserte revolusjonære arbeidere intellektuelle. Det viste at disse delenemå samordne sin kamp, diskutere problemer sammen og utvikle en felles plattform, for det kommunistiske, marxist-leninistiske arbeiderpartiet skal kunne skapes.

16) Kampen mot forsøkene på å skape et "nytt" SF.^{VS}

Men det viste seg snart at ikke alle som hadde deltatt i masseutvandringa fra SF var villige til å arbeide på dette grunnlaget for å skape et revolusjonært parti. Ut av SF gikk også elementer som ikke politisk hadde brutt med venstresosialdemokrati og småborgerlige tendenser.

Den viktigste motsigelsen i venstrefløyen som kjempet mot ledelsen i SF, gikk mellom marxist-leninistene i SUF og den småborgerlige gruppa til Kjell Bygstad. Etter splittelsen blei denne motsigelsen for en tid hovedmotsigelsen blant dem som hadde forlatt SF.

Kjell Bygstads gruppe hadde gjennom flere år stått i opposisjon til SF-ledelsen. Men opposisjonen var ikke bare politisk begrunna: for Bygstad, Ole Kopreitan og Svein Johansen dreide det seg like mye om et forsøk på å velte styret i SF for sjøl å bli "konger på haugen" i et litt mer "venstre"-orientert SF-parti. Ettersom SUF og venstretendensene i SF utvikla seg, blei også denne gruppa "revolsjonær" i ord. Men i samband med praktiske, politiske spørsmål hevet den seg nesten aldri over den mest snusfornuftige reformismen.

Da kampen i SF utvikla seg, manøvrerte Bygstads gruppe stadig bak kulissene for å hindre at kampen tok et for politisk preg - dvs. at den vendte seg mot de opportunistiske feilene i SF som gruppa sjøl sto for, og at den kom under marxist-leninistisk ledelse.

Så snart det blei klart at det utvikla seg mot brudd i SF, begynte Bygstads gruppe å kreve av marxist-leninistene at SUF skulle hjelpe dem med å opprette en "organisasjon". Denne organisasjonen måtte "ikke være for snever", men skulle likevel bygge på "et klart marxistisk grunnlag". Med andre ord: den skulle ikke bygge på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

SUFs ledelse påpekte bl a. på Stratosmøtet at dette dreide seg om et forsøk på å lage et "VS" etter dansk mønster uten basis i de som hadde forlatt SF - i praksis et nytt, fraserevolusjonært SF-parti til venstre for SF. Bygstad, Kopreitan og Johansen svarte på denne kritikken ved å komme med voldsomme angrep på SUF. Hensikten var å skremme de mest usikre og høyreorienterte blant de SF'erne som forlot landsmøtet til å ta avstand fra SUF, og istedet støtte Bygstads gruppe.

Gjennom denne typen terroristiske metoder og ukameratslig kritikk klarte Bygstads gruppe for en tid å rive til seg noe av initiativet blandt de som var gått ut av SF. De tvang gjennom at det blei oppretta et "koordineringsråd", der de sjøl satt med flertallet.

Marxist-leninistene og de som var gått ut av SF prøvde i det lengste å komme til forståelse med Bygstad-gruppa. Men da de brukte "koordineringsrådet" til å sette seg suverent ut over vedtak i gruppene av utmeldte SF'ere, og brukte posisjonene sine for å lage en egen "marxistisk organisasjon" mot medlemmenes vilje, førte det til at SUF og det store flertallet blandt de som hadde gått ut av SFbrøyt med Bygstad-gruppa og åpent tok avstand fra den.

I pinsen 1969 sammenkalte Bygstad-gruppa sine trofaste folk, nesten bare enkeltindivider uten noen organisatorisk basis, og danna en "organisasjon": "marxistiske arbeidsgrupper" (MAG). Dette var en sektorisk handling, fordi opprettelsen av en ny, landsomfattende virkelig marxistisk organisasjon ville ha avskåret flertallet av de tidligere SF-erne fra de marxist-leninistene som arbeidet i NKP. Der var kampen nemlig enda ikke så utviklet, at de kunne delta. Samtidig var det en opportunistisk handling: "MAG" stilte ikke marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning på programmet, bare "marxismen", noe som i vår tid er meningsløst. "MAG" var også fra første øyeblikk ganske isolert, og samlet bare et forsvinnende mindretall tidligere SF-ere.

Bygstad-gruppa hadde hele våren forsøkt å få i gang "listesamarbeid på venstresida" for å manvrere ut SF-ledelsen foran valget. Etter pinsekonferansen blei målet å få godtatt "MAG" som en "studieorganisasjon" som kunne få statsstøtte fra departementet! Fra første øyeblikk var altså MAG en venstresosialdemokratisk organisasjon.

De folka som danna "MAG" var de elementene blandt de tidligere SF-erne som hadde brutt med SForganisatorisk, men ikke politisk, akkurat som Gustavson-gruppa noen år tidligere brøyt organisatorisk- ikke politisk- med AP. Kampen mot denne tendensen til å lage avleggere til SF mot venstre kan nå sies å være avslutta. Bygstads gruppe har feilet på alle områder. For tida (september 1969) ser det ut til at "MAG" skal bli oppslukt av den revisjonistiske delen av NKP. "MAG" har nemlig blitt opptatt som medlem av NKPs opplysningsorganisasjon Marxistisk Opplysningsråd (MOR(!)), og Reidar T. Larsen har visstnok mottatt Bygstad med åpne armer. (OM BYGSTAD-GRUPPAS POLITISKE UTVIKLING: Se 2. tillegg.)

17. Oppsummering: "Vi må trekke en klar skillelinje mellom oss sjøl og fienden".

Så snart det var fullstendig klart at den marxist-leninistiske linja ville beholde fotfestet og utvikle seg videre innafør SUF, satte ledelsen i SF i gang en voldsom offensiv, for å sette SUF og marxismen-leninismens tilhengere utafør SF. Erfaringene fra kampen viser at analysen fra SUFs sommerleir 1968 var riktig: Motsigelsen mellom revolusjonær og reformistisk politikk er antagonistisk, "som ild og vann".

Kampen i SF ga en rekke viktige erfaringer. Det viste seg at det var ikke på samme måten mulig å vinne flertall for en revolusjonær politikk i SF, som det hadde vært i SUF. Den reint småborgerlige delen av SFs medlemsmasse var for stor, og kapitalen hadde for kraftige interesser av at SF ikke blei gjort til rødskap for revolusjonær politikk. Den jamne SF-småborgeren er ikke noen fiende av revolusjon i ytterste konsekvens. Han er bare aldri villig til å utgjøre revalusjonens avantgarde.

Ug i politiske bevegelsar av en viss storrelse og betydning, som SF, kan en høyrefloy som er villig til å handle , alltid regne med at klassefienden er villig til å støtte den mot en "farlig" venstrefloy gjennom borgerpressa, statsapparatet osv.

Kampen mot høyrefloyen å SF var svært nyttig fordi den avslørte høyrefloyens klassekarakter :objektivt tjener opportunisten i arbeiderbevegelsen klassefiendens interesser, ved ålegge hindringer i veien for utviklinga av en virkelig revolusjonær arbeiderbevegelse. Dette hadde overmåte stor betydning, både for SUF og for mange SF-ere, som nådde opp på et helt nytt bevissthetsnivå gjennom den tida kampene pågikk.

Bruddet i SF berøvet SF dots beste, mest folkelige og progressive medlemmer. Nettopp derfor etterlot det også SF som et dødsdømt parti. Det var disse folka som kunne skaffet SF det "radikale alibiet" det trengte ute i massene, nettopp for å lode dem på avveier.

Bruddet med SFviste også at det ikke er nok å bryte med SF organisa-
torisk, man må også bryte med klassefiendens agenter politisk.

Bygstad-gruppa hadde ikke foretatt dette politiske bruddet. Nettopp derfor var kampen mot Bygstad-gruppa en del av kampen mot SF, og bruddet med SF var først fullstendig da bruddet med "MAG" var gjennomført.

Gjennom bruddet med SF blei grunnen lagt klar for arbeidet med å bygge opp et nytt, kommunistisk arbeiderparti på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Det frigjorde SUF og den progressive delen av SF til å fore dette arbeidet videre framover.

Alt dette viser riktigheten i formann Mao Tsetungs læresetning: "Det er nødvendig å trekke en klar skillelinje mellom oss sjøl og fienden". Uten å skille marxist-leninistene fra opportunistene er det umulig å vinne virkelig framgang. Bruddet i SF gjennomførte dette skillet på en seierrik måte, og var derfor helt og fullt en bra ting for den revolusjonære bevegelsen.

Fjerde del.

SUFs stilling i dag (våren 1969-høsten 1969). De viktigste framgangene og erfaringene fra rektifiseringskampanjen.

18) SUF vinner store seire.

I tida etter bruddet med SF har den marxist-leninistiske rørsla ha hatt stor framgang, og vist seg sterk som aldri før. SUF er for tida det fremste uttrykket for denne rørsla. SUF er fryktet av klassefienden, og begynner å vinne tillit hos stadig større deler av arbeiderklassen.

SUFs ledelse i demonstrasjoner og aksjoner av alle slag innafor den progressive bevegelsen er et faktum. Slagkraften har vokst kraftig og det har vist seg mulig, oppnå en del viktige resultater. Eksempler er militante anti-imperialistiske demostrasjoner, aksjoner mot Teenage Fair, og de foreløpige erfaringene fra kampen mot fascistfilmen "The Grenn Berets", en kamp som ennå ikke er avsluttet.

På skolene og universitetene spiller SUF en ledende rolle i det som foregår av interessekamp. Dette er vel kjent for folk flest, og har vært slik gjennom lengere tid. Nyere er de resultatene som SUF har begynt å oppnå på det faglige området. Brosjyrer om rasjonalisering-tidsstudier og arbeidsløshet, ble godt mottatt av arbeidsfolk, skapte atskillig diskusjon og irriterte pampene. Agitasjonen mot momsen førte til at det blei mulig å opprette en aksjonsenhet på grunnplanet, som gjennomførte streiker og demonstrasjoner mot momsene i mai og juni 1969. For første gang spilte marxist-leninistene, gjennom sin agitasjon og sitt praktiske arbeid, en ledende rolle i en politisk streik der flere titusener deltok. Den allmene framgangen for den marxist-leninistiske bevegelsen viser seg i framgang for bevegelsens felles avis K L A S S E K A M P E N. Etter et beskjedent opplag i februar på 3500 har Klassekampen nå et stabilt opplag på 10 000. Dermed har opplaget passert SF-reformistens organ ORIENTERING og NKP-revisjonistenes FRIHETEN. Stortingsvalget høsten 1969 viste at SUFs valgboycottaksjon hadde atskillig større slagkraft enn noen på forhånd hadde trodd. Særlig i Oslo, Bergen og Nordland, var det tydelig at valgboycotten var vellykket. I Oslo og Nordland innvirket den sterket på at SF mistet mansatene sine. Dette viser at SUF har fått de mest framskrende i arbeiderklassen i tale, og at disse delene også i stadig større grad er villig til å følge marxist-leninistenes paroler. Situasjonen må derfor allment karakteriseres som bedre enn noen sinne.

19) SUF må sveises enda bedre sammen på et marxist-leninistisk GRUNNLAG:

Denne utmerkete situasjonen må ikke hindre oss i å se at SUF enda har svakheter og feil, som vi må sette alt inn på å rette. Den viktigste årsaken til SUFs kraftige framgang er den dterke indre enhet på m-ls grunnlag, sammensveisinga og disiplinen som utviklinga i det siste året har ført til. Dette har ført med seg at omtrent alle grupper innen forbundet som støttet en sosialdemokratisk politikk eller sosialdemokratiske ideer, har forsvunnet. Men enkelte isolerte smågrupper, som bærer denne sårlige arven fra SF med seg, eksisterer fortsatt.

Et par steder finnes det smågrupper av SUFpmedlemmer som ikke ønsker å stille seg på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenknings grunn. I stedet ønsker de å bygge på et mer eller mindre anarkistiske frase-"revolusjonært" teoretisk grunnlag. Disse gruppene er også motstandere av den demokratiske sentralismen i SUF, og ønsker ikke å underordne seg forbundets disiplin.

Andre steder har vi sett tendenser til at kamerater ønsker å stille seg på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenknings grunn, men ikke har helt klart for seg hva dette innebærer. De har vanskelig for å innse nødvendigheten av en revolusjonær disiplin, og slutter seg lett til ultra-demokratiske ideer. De har også ofte vanskelig for å forstå at det er nødvendig å foreta et virkelig brudd med den opportunistiske ledelsen i SF og NKP. Denne ledelsen vil de gjerne se som marxist-leninistenes "villedete venner". Dette avviket kan,

ersom det utvikler seg videre, lett utvikle seg til høyreopportunistiske og revisjonisme.

Disse tendensene er ikke identiske. De har forskjellig karakter og må behandles forskjellig, det må også skilles mellom forskjellige medlemmer av de gruppene det her er snakk om. Men de har til felles at de begge representerer rester fra de feilaktige ideene som eksisterte i SUF i tida da SUF var SFs ungdomsorganisasjon. For å utvikle forbundet videre, er det absolutt nødvendig alike feil fra SF i SUF blir rettet på. Før dette er gjort, kan SUF aldri bli helt enhetlig. Kampen mot reformismen og revisjonismen må altså stadig føres videre innafor forbundet.

19) SUF må sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder innafor forbundets arbeid.

Den andre årsaken til SUFs framgang har vært at marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning stadig har blitt bedre og mer levende anvent i det praktiske arbeidet. Men også her finnes det fremdeles store feil og svakheter. I løpet av våren har SUF oppdaget og analysert mange av disse feilene og svakheterne, men arbeidet for å rette dem er enda ikke helt ferdig. La oss nevne de viktige områder der feil har blitt begått,

Når det gjelder studiene, så veit vi nå at de må settes i høysetet. Skikkelige studier er forutsetninga for at alt annet arbeid skal gå bra. Formann Mao sier det på denne måten:

"Arbeidet med å få et fast grep på den ideologiske fostringa er nøkkelliddet når det gjelder å få sveisa hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver".

Studiene blei gjennom vedtaks form stilt høysesote på SUFs 5 landsmøte. Likevel tok det lang tid før forbundet, medregnet dets ledende organer, forsto hva dette egentlig betydde. Helt fra marxist-leninististenes gjennombrudd i SUF har beskrive omtrent slik: All kunnskap kommer fra praksis. Ergo er det viktigere å drive med praksis enn å sitte å lese i ei bok. Den støde politiske kursen kommer omtrent av seg sjøl, bare man deltar i noe aksjoner, deler ut løpesedler osv.

Denne feilaktige ideen blei overvunnet i forbundsledelsen i siste periode. Etter at den var overvunnet, tok det lang tid før det forelå skikkelig studiemateriell, og enda lengre tid før laga hadde forstått viktigheten av studiene og var kommet i gang med dem. Skikkelige og systematiske studier har mange steder først kommet i gang i de aller siste månedene, noen steder er de bare såvidt starta.

Når det gjelder den demokratiske sentralismen og den indre disiplinen, så har det lenge vært sterke tendenser til ultrademokrati på dette området. Delvis skyldes dette en del mindre feil i vedtaket om tillempinga av den demokratiske sentralismen fra SUFs 5 landsmøte, som nærmest gir det inntrykket at før vedtak fattes, skal ledende organer alltid og i enhver mindre sak ha oppsummert omfattende diskusjoner i lokallaga. Noen kamerater forsto en stund detter at ikke et utvalg skulle kunne nedstøtes, ingen uttalelse sendes ut tuen en lang diskusjon i hele forbundet.

Formann Mao lærer oss at demokratiet i forbundet ikke må sees som et mål i seg sjøl. Det er et middel til å styrke forbundets enhet og slagkraft. Formann Mao har karakterisert ultrademokratismen på denne måten:

"Framfor alt må det gjøres klart at ultra-demokratismen innebærer en fare for at partioranisasjonene undergraves slik at de faktisk smuldrer opp, for at partiets kampevne svekkes og til og med oppløses fullstendig, og at partiet dermed fortaper muligheten til å fyllesine kampoppgaver, noe som følgelig vil føre til et nederlag for revolusjonen. Videre må det gjøres klart at opphavet til ultrademokratismen ligger i småborgerskapets individualistiske motvilje mot disiplin.

Og når denne egenskap, som er karakteristisk for småborgerskapet, bæres inn i partiet, gir den næring til ultra-demokratiske oppfatninger i politikken og i organisatoriske spørsmål. Disse oppfatningene med proletarietets kampoppgaver!"

Ultra-demokratismen har også en tid ført til en feilaktig "kritisistisk" tendens når det gjelder kritikk og sjølkritikk. Noen kamerater har trodd at siden marxist-leninistene er tilhengere av kritikk og sjølkritikk, så er all krtikk bra. Enkelte ganger førte dette til overdreven kritikk i uvesentlige saker, man kritiserte i hytt og vær og så det som en hellig og brøde når feilaktig kritikk blei avvist av ledende kamerater.

Formann Mao lærer oss at kritikk, bør dreie seg om viktige spørsmål, føres fram på en kameratslig måte og ha som klart formål å styrke forbundet gjennom å rette på feil. Han sier blant annet : følgende:

"Når det gjelder spørsmålet om kritikken innad i partiet, er det enda en ting som nå nevnes. Det fins kamerater som retter oppmerksomheten bare mot bagateller istedenfor hovedsaken når de øver kritikk. De forstår ikke at hovedoppgaven for kritikken er å peke på politiske og organisatoriske feil. Men hva angår personlige mangler, så bør man ikke kritisere dem så strengt når de ikke har samband med politiske eller organisatoriske feil - for da vil kameratene være i villrede om hva de skal gjøre. Dertil kommer følgende: Ikke før er en slik kritikk sluppet løs, før partiets oppmerksomhet konsentrere og utelukkende på bagatellmessige mengler slik at alle blir engstelige og overdrevent forsiktig og glemmer partiets politiske oppgaver, og dette er meget farlig.

Disse feilene har først blitt skikkelig avvist i den siste delen av perioden. I mellomtida har de ultra-demokratiske tendensene blitt utnyttet av smågrupper som er fremmede for marxismen - leninismen- Mao Tsetungs tenkning, med sikte på å styrke sine feilaktige synspunkter og kritiserer forbundets riktige linje.

Når det gjelder forbundets ytre arbeidet, så har den praktiske holdninga gitt seg utslag i aksjonistiske feil i massearbeidet:

"Alt løser seg nok, bare vi lager en aksjon". Men dette har ikke alltid gitt de ventede resultater. Marxismen-leninismen lærer oss at forutsetninga for at aksjoner skal føre fram, er at det er gjort et ideologisk forarbeid. Formann Mao sier om betydninga om agitasjon og propaganda:

"For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst nødvendig å skape en folkeopinion og utføre arbeidet på det politiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen".

Konklusjonen må bli at i dag, så lenge det ikke er skapt noen folkeopinion, er agitasjon og propaganda hovedoppgaven i det utadretta arbeidet. Denne konklusjonen har sentralstyret først kommet fram til i den aller siste tida. Arbeidet med å sette denne linja ut i livet, er derfor såvidt kommet i gang.

Og på de forskjellige kampfrontene i det utadretta arbeidet er feil blitt oppdaget, og vi har begynt arbeidet med å rette på dem; På det faglige området har det lenge hersket enkelte tendenser til syndikalisme. Hele forbundet har, gjennom artiklor, fastsetting av hovedoppgaver osv. hatt en tendens til å løsrive det faglige arbeidet fra resten av det politiske arbeidet. Det har vært tendenser til ensidighet: så lenge marxist-leninistene kom med ei reint faglig linje som vant gjenklang, så veit vi det som nok i seg sjøl. Det var ikke så farlig om SUF ikke gjorde propaganda for den revolusjonære kommunistiske reorien på arbeidsplassene.

Det har også eksistert illusjoner om at det var mulig å danne en "fagopposisjon" for det kommunistiske arbeiderpartiet kunne gi det en skikkelig ledelse. Men forutsetninga for en virkelig fagopposisjon er at den opportunistiske linja som NKP-ledelsen, SF-ledelsen og andre venstresosialdemokratiske grupper står for, er berøvet enhver innflytelse. Det kan ikke eksistere noen faglig enhetsfront mellom rasjonaliserings- og tidsstudietilhengere som Kalheim og Reidar T. Larsen på den ene sida, og marxist-leninister og de militante arbeiderne på den andre sida. En slik "enhet" kan bare føre hele bevegelsen ut i uføret. Den store oppgaven å undergrave opportunistenes innflytelse, kan bare løses fullstendig av det kommunistiske arbeiderpartiet.

I skolearbeidet har praktiske og aksjonistiske feil hemmet utviklinga en del. Kadrene har brukt tida til å speide etter muligheter for å utløse en aksjon, i stedet for å drive agitasjon og propaganda. Støtte til enhetsfronter av skoleelever blei sett på som en slags vidundermedisin, uten at man tenkte over at opposisjonen ennå ikke var forbredt, slik at folk ikke skjønnte enhetsfrontenes betydning. Elevseparatisme- dvs. løsrivelse av elevenes kamp fra hele det arbeidet, folkets kamp - har ført til at enkelte progressive har trodd at hovedstøttet måtte rettes mot lærerne, ikke monopolkapitalen de statlige skolemyndighetene og deres håndlangere. Men skoleelevene kan ikke vinne seire, uten å se sin kamp i sammenheng med hele folkets kamp mot monopolkapitalen. Og i denne kampen må elever og lærere stå på samme side.

I studentarbeidet har fremmed, anti-marxistisk ideologilenge holdt stand. Proletariseringa av de intellektuelle bringer nå stadig flere studenter inn i den revolusjonære bevegelsen. Men samtidig vil disse kameratene en tid framleis måtte kjempe mot småborgerlig påvirkning på det ideologiske området. På universitetene har "ny-marxisme" og "venstresosialisme" også en sterkere stilling enn noe annet sted i samfunnet. Først i den siste perioden har SUF klart å gjennomføre at forbundets egne studentorganisasjoner i hovedsak er blitt rensset for slik ideologi. Det vil fortsatt kreve langvarig og seig agitasjon og propaganda, å få marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning til å vinne ledelsen over venstresosialdemokratismen også utenfor våre egne rekker.

Allment har SUF, både i fronter og det øvrige utaretta arbeidet, lagt for liten vekt på at kampen blei leda av fraksjoner av marxist-leninister, som diskuterte viktige spørsmål på forhånd og var i stand til å føre ut forbundets politiske linje mest mulig fast og effektivt. I steden er ledelsen av kampen alt for ofte blitt overlatt til tilfeldigheten, og SUFs kadre som arbeidet på forskjellige områder har hatt tendenser til å skape "sjølstendige kongedømmer" i steden for å føre ut forbundets ledelse overalt der SUFere arbeider, er først kommet i gang i den siste tida.

Alle disse feilaktige tendensene er et uttrykk for at sjøl om SUF har stilt marxismen-leninismen- Mao Tsetungs tenkning opp som rettesnor for forbundets politiske arbeid, så har Mao Tsetungs tenkning ennå ikke effektivt blitt stilt i ledelsen på de forskjellige arbeidsområdene. Dette betyr at SUF har hatt mangler når det gjelder å anvende Mao Tsetungs tenkning på en skapende måte. I steden har arbeidet ofte fått gå sin skjeve gang etter de gamle, borgerlige arbeidsmåtene, som om det ikke hadde skjedd noen politisk framgang i forbundet siden 1967 eller 1969. SUF må fortsette arbeidet for virkelig å stille Mao Tsetungs tenkning i ledelsen for arbeidet på alle områdene. Først når det virkelig er gjort, kan vi si at SUF har utvikla et godt, allsidig arbeid, uten feil eller ensidigheter.

... og det er viktig å ha en god forståelse av de ulike partiene og deres politiske holdninger. Dette er spesielt viktig når man skal stemme ved valg. Det er derfor viktig å følge med på nyheten og de ulike partienes politiske program. Dette kan gjøres på mange måter, for eksempel ved å lese aviser, se på TV eller på nett. Det er også viktig å diskutere politikk med andre mennesker, for eksempel venner eller kollegaer. Dette kan hjelpe deg å forstå de ulike partienes holdninger bedre. Det er også viktig å være opptatt av de ulike partienes politiske program, og å se på hvordan de ulike partiene vil løse de ulike problemene som landet står overfor. Dette kan hjelpe deg å gjøre et mer informert valg.

... og det er viktig å ha en god forståelse av de ulike partiene og deres politiske holdninger. Dette er spesielt viktig når man skal stemme ved valg. Det er derfor viktig å følge med på nyheten og de ulike partienes politiske program. Dette kan gjøres på mange måter, for eksempel ved å lese aviser, se på TV eller på nett. Det er også viktig å diskutere politikk med andre mennesker, for eksempel venner eller kollegaer. Dette kan hjelpe deg å forstå de ulike partienes holdninger bedre. Det er også viktig å være opptatt av de ulike partienes politiske program, og å se på hvordan de ulike partiene vil løse de ulike problemene som landet står overfor. Dette kan hjelpe deg å gjøre et mer informert valg.

Tom side

... og det er viktig å ha en god forståelse av de ulike partiene og deres politiske holdninger. Dette er spesielt viktig når man skal stemme ved valg. Det er derfor viktig å følge med på nyheten og de ulike partienes politiske program. Dette kan gjøres på mange måter, for eksempel ved å lese aviser, se på TV eller på nett. Det er også viktig å diskutere politikk med andre mennesker, for eksempel venner eller kollegaer. Dette kan hjelpe deg å forstå de ulike partienes holdninger bedre. Det er også viktig å være opptatt av de ulike partienes politiske program, og å se på hvordan de ulike partiene vil løse de ulike problemene som landet står overfor. Dette kan hjelpe deg å gjøre et mer informert valg.

... og det er viktig å ha en god forståelse av de ulike partiene og deres politiske holdninger. Dette er spesielt viktig når man skal stemme ved valg. Det er derfor viktig å følge med på nyheten og de ulike partienes politiske program. Dette kan gjøres på mange måter, for eksempel ved å lese aviser, se på TV eller på nett. Det er også viktig å diskutere politikk med andre mennesker, for eksempel venner eller kollegaer. Dette kan hjelpe deg å forstå de ulike partienes holdninger bedre. Det er også viktig å være opptatt av de ulike partienes politiske program, og å se på hvordan de ulike partiene vil løse de ulike problemene som landet står overfor. Dette kan hjelpe deg å gjøre et mer informert valg.

21) Oppsummering. Korrigeringskampanjen etter bruddet med SF. Etter bruddet med SF har SUF hatt stor framgang. Kampen i SF skapte en sammensveiset og disiplinert organisasjon, og evnen til å anvende marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning blei større enn noen gang før.

Men borgerlige, feilaktige tendenser og ideer var framleis langt fra fullstendig utryddet i forbundet. Som nevnt gjorde dette at arbeidet også fikk en del feil, det har gjort seg gjeldende ensidighet, noe som har ført til enkelte tilbakeslag. Før disse feilene i SUF sjøl er utryddet, kan vi ikke rekne med at den politiske framgangen er konsolidert, og vihar ikke sikra forbundet mot store tilbakeslag i framtida.

SUFs sentralstyre innså dette våren 1969. Det starta et intensivt arbeid for å korrigere arbeidet i forbundet, og stilte parolen "sett Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder" opp som rettesnor for sitt arbeid. Denne korrigeringskampanjen forstetter ennå.

Det viktigste virkemidlet i korrigeringskampanjen er grundig ideologiske studier. Først når alle medlemmer i forbundet har et visst kjennskap til de grunnleggende prinsippene i Mao Tsetungs tenkning kan forbundet vente at de skal klare å rette på feil og virkelig sette "Mao Tsetungs tenkning i ledelsen". De første meldingene om at studiene gir resultater, har nåbbegynt å komme. Men dette må ikke forlede oss til å tro at vi kan gi oss til å slappe av, ta det med ro og rekne seiren som vunnet på dette området.

Videre er det en absolutt forutsetning for forbundets videre utvikling, at alle slags feilaktige tendenser og fraksjonelle grupper forsvinner. Kamerater med feilaktige ideer må oppfordres til å studere. Metoden med diskusjon og politisk kamp må brukes så lenge som overhodet mulig for å få slike kamerater på rett vei. Bare i de tilfellene der noen viser seg

fullstendig uten evne til å forbedre seg, kjemper mot den revolusjonære linje og oppfører seg som reine fiender av forbundet, må eksklusjonsmetoden brukes.

Videre må kameratene som arbeider på de forskjellige områdene sjøl i sitt arbeid sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen både ideologisk og praktisk. Alle feilaktige ideer må lukes ut, og fraksjoner som kan ta et fast grep om arbeidet må opprettes.

Det er en alvorlig fare for forbundet, dersom det nå sprer seg en sjøltilfreds holdning, der man anser vårens seire som sikret. Visse framskritt er alt nådd i korrigeringskampanjen, og den riktige veien framover er klarlagt. Men ingen virkelig seier er vunnet, for Mao Tsetungs tenkning er satt i ledelsen for hele forbundet - ikke bare når det gjelder den allmenne politiske linje, men også på alle de forskjellige områdene, på alle plan i forbundet.

femte del.

Marxist-leninistenes hovedoppgave i tida framover: å skape et kommunistisk arbeiderparti.

22) Revolusjonært oppsving preger den politiske situasjonen

"for hver dag råtner fienden mer og mer opp, og dag for dag går det bedre for oss...."

-Mao Tsetung -

Etter Stalins død lyktes det for en gruppe revisjonister å ta over statsmakta i Sovjetunionen. Disse redskapene for en ny overklasse av byråkrater forvandla proletariatets diktatur til byråkrat-kapitalens fascistiske diktatur over folket, gjenninnførte kapitalismen i mange tidligeresosialistiske og folkedemokratiske land, og dannet en allianse med USA-imperialismen mot verdens revolusjonære folk. Dette var et kraftig tilbakeslag for verdensrevolusjonen, og førte til demoralisering og tilbakeslag en rekke steder.

Ved inngangen til 70-åra er skadevirkningene fra dette tilbakeslaget i ferd med å bli overvunnet. En mektig, verdensomspennende krise er under utvikling. Den omfatter både USA-imperialismen og dens viktigste allierte, den russiske sosial-imperialismen. Den revolusjonære bevegelsen er ved begynnelsen av et nytt, omfattende oppsving. Store, revolusjonære bevegelser har rystet sjølve imperialismens hjerteland: Vesteuropa og Nordamerika.

Også i Norge merkes krisetendensene, ikke minst i utkantdistriktene og innafør spesielt pressede næringer. Samtidig blir forholdene stadig gunstigere for revolusjonært arbeid. Stadig større deler av det arbeidende folket og det ungdom begynner å orientere seg i retning av proletariatets ideologi, den vitenskapelige sosialismen.

USA-imperialismen og Sosial-imperialismen kjenner bare et middel som kan bringe dem ut av krisen: Krig. De revolusjonære, sosialistiske landa, Folkets Kina og Folkets Albania, er deres bitreste fiender. De russiske sosial-imperialistenes stadige provokasjoner mot folkets Kina, og deres arbeid for å skape en aggressiv militærallianse for å innringe Kina, viser at en krig mot Kina er under forberedelse. Men sjøl ikke en slik krig kan redde USA-imperialismen og Sosial-imperialismen. Den vil nødvendigvis mobilisere nye hundrer av millioner arbeidende mennesker, kaste dem inn i kampen mot klassefienden, og på denne måten bringe dens endelige nederlag nærmere. Som Mao Tsetung peker på, er den eneste mulig-

heten at "enten hindrer revolusjonen krigen, eller krigen ender i revolusjon".

Verdens folk står foran stadig sterkere revolusjonære stormer og den revolusjonære bevegelsen har innledet etlike stort oppsving. Marxismen-leninismen-Mao Tse tungs tenkning vil slå stadig dypere røtter overalt der kampen finner sted. Det er dette perspektivet den marxist-leninistiske arbeiderbevegelsen står overfor ved inngangen til 70-åra.

23) Hovedoppgaven: Åskape et virkelig marxist-leninistisk, kommunistisk arbeiderparti.

Foran disse revolusjonære stormene er det de norske marxist-leninistenes viktigste oppgave å skape et kommunistisk parti som virkelig kan ta ledelsen i den norske arbeiderklassens kamp og føre den fram til seier.

Historia viser at kimen som et sånt parti gror ut av, skapes gjennom studier i den vitenskapelige sosialistiske teorien. Først når denne har gitt den riktige rettesnora for arbeidet, blir det mulig å bygge opp partiet og kaste det ut i den politiske kampen.

SUF har stilt studiene som hovedoppgave i forbundets arbeid. Dette har betydning, ikke bare for forbundets videre utvikling, men også for det framtidige kommunistiske partiet. Gjennom studiene utdannes framtidige kadre for partiet. Derfor er linja med å stille studiene i høysetet riktig, ikke bare for SUF, men også for de andre marxist-leninistiske gruppene i Norge.

SUF har innsett nødvendigheten av å stille agitasjonen og propagandaen som den viktigste oppgaven i det eksterne arbeidet. Heller ikke dette har betydning bare for vårt videre arbeid. Agitasjon og propaganda for nødvendigheten av et revolusjonært, kommunistisk parti er også en del av grunnlaget for utviklinga av dette partiet. Denne agitasjonen og propagandaen er en nødvendig del av arbeidet for marxist-leninister i alle organisasjoner, ikke bare for medlemmer av SUF.

Suf har pekt på, at det finnes marxist-leninister som kjemper for et kommunistisk parti i tre forskjellige organisasjoner. Utonom SUF er det også marxist-leninister i de sosialistiske arbeids- og studiegruppene, og i det revisjonistdominerte NKP. Dessuten finnes det revolusjonære arbeidsfolk som ennå ikke er medlem av noe parti eller noen organisasjon.

Alle disse forskjellige kreftene må på lengre sikt smeltes sammen. Først når det er gjort, er kjernen til et virkelig revolusjonært, kommunistisk parti skapt.

Når denne kjernen er skapt, vil den naturlig ta over rollen som den ledende organisasjonen i den revolusjonære bevegelsen. SUF vil underordne seg den som dens ungdomsforbund, og SUFs nåværende, ledende oppgave vil være endt.

24) Marxist-leninistane må ta ledelsen i arbeiderbevegelsen.

Lenin og Stalin har lært oss, at dersom revolusjonen skal vinne seier, må det revolusjonære partiet ha forent den mest framskredne delen av arbeiderklassen under sin ledelse alt for den revolusjonære situasjonen utvikler seg. Det beste forsvaret klassefienden har mot folkets veldige makt, er i bunn og grunn borgerlige ideer i folket sjøl - ideer som går ut på at folket virkelig har rett til å bestemme viktige områder i politikken ved valg, idoor som at partier som DNA, SF og NKP kan lede arbeiderklassen fram til seier. For slike ideer er utrydda, kan folket aldri virkelig ta makta.

Derfor må kampen mot opportunismen i arbeiderbevegelsen spille en avgjørende rolle i arbeidet framover, både før, under og etter at det revolusjonære partiet er oppretta. Historien om den revolusjonære linjas framskritt i SUF viser uten unntak at grunnlaget for alle store seire er lagt gjennom kamp mot opportunismen. Uten kamp mot opportunismen kan marxist-leninistene ikke vinne noen slags seire eller framskritt i framtida.

Forholdene for kamp mot opportunismen ligger nå bedre til rette enn noen gang før i SUFs historie. SFs triumfkort overfor SUF har alltid før vært de to stortingsmennene; sjølve det levende beviset på at SF var en framgangsrik og sterk politisk organisasjon, mens SUF var ei virkelighetsfjern sekt. Nå er situasjonen med et slag endra. Tapet av SFs stortingsmandater vil uten tvil drive progressive arbeidsfolk et skritt lengre mot venstre; tilliten til at man kan "få til noe" gjennom startingen vil bli svakka.

I de kommende 4 åra vil de revolusjonære marxist-leninistene i og utafor SUF, revisjonistene i NKP og reformistene i SF kjempe om ledelsen i den progressive bevegelsen på like fot. Ved begynnelsen av kampen står marxist-leninistene sterkt. Deres presse har større utbredelse enn SF/NKPs. De har et sterkere organisasjonsapparat og et langt bedre utviklet massearbeid. De har større innflytelse enn SF/NKP på skolene og universitetene, i fagbevegelsen, i enhetsfrontorganisasjonene.

Dette utgangspunktet gjør det mulig å stille opp som en oppgave å gjenvinne det hegemoniet for den revolusjonære kommunismen som før eksisterte til venstre for det store sosialdemokratiet:DNA. Den småborgerlige "nyvenstre"-ledelsen kunne først trå inn på arenaen og få noen betydning da revisjonismen i det gamle kommunistpartiet var så utviklet at det fullstendig hadde mista evnen til å lede noe som helst, da det ikke lenger kunne yte noen slags motstand mot reformismen. Nå feier det revolusjonære oppsvinget det småborgerlige "nyvenstre" vekk overalt i vesten. SF er døende. Deres marxist-leninistene fører ei riktig linje og makter å nå fram til massene, kan den revolusjonære kommunismen gjenerobre sin gamle posisjon.

Den riktige linja er som Stalin lærer oss, ikke å slå sosialdemokratene i diskusjoner om "himmelrommets problemer", men å "nagle dem til skampolen i kampen for arbeidereklassens daglige krav". Dette betyr for oss at vi må vise i praksis, i den daglige kampen, at vi er dyktigere enn sosialdemokratene. Vi må vise at vi tar opp arbeidereklassens krav på en riktig måte, at det er vi som har omsorg for massene og står på deres side i kampen mot kapitalistene.

Først når den revolusjonære kommunismen framstår for arbeiderklassen som det eneste (eller i alle fall det viktigste) alternativet til DNA-sosialdemokratiet, eksisterer det en virkelig plattform for kampen for ledelsen over hele klassen. Derfor er en avgjørende seier over reformismen/revisjonismen i SF/NKP ei nødvendig forutsetning for at arbeiderklassen en gang i framtida skal kunne nå full seier.

Veien fram til sosialismens seier erlang, og den vil gå gjennom framgang og tilbakeslag. Marxist-leninistene vil måtte drive et tålmodig, langsiktig og seigt praktisk arbeid, og de må være forberedt på store ofre og på midlertidig tilbakegang. "Revolusjonen er intet teselskap". (Mao Tsetung). Men ved å holde fast med linja og stille marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder, vil den kommunistiske bevegelsen med sikkerhet for øllør siden føre arbeiderklassen fram til seier!

... og ...

... og ...

Tom side

... og ...

... og ...

... og ...

... og ...

... og ...